

Min första vän

Steg ekar i korridoren. Jag tar tunga kliv framåt och kedjorna runt mina fötter släpas över betonggolvet. Vakterna som håller i mina armar har stadigt grepp runt under armarna och jag känner hur fingrarna börjar domna bort. Vakterna leder mig till en liten cell som luktar unket och instängt. En av vakterna släpper greppet om min arm och kliver mot galler dörren. Jag känner hur blodcirkulationen långsamt kommer tillbaka och fingrarna börjar kännas levande igen. Dörren går upp med ett gnisslande ljud och vakterna puttar in mig i cellen. Jag suckar lätt och kollar sig runt. Ett litet bord och en stol. En plåtskiva som antagligen ska föreställa en säng och ett dovt gult ljus från taklampan. Vakterna backar ut ur rummet och informerar mig om att det är mat om en halvtimme.

Jag öppnar dörrarna till matsalen och blir direkt överväldigad av alla ljud. Jag går in i rummet och ser mig runt. Jag ska precis ta mig mot matkön när jag känner en hand på min axel. Jag vänder mig om och ser en pojke ganska ung, två-tre år äldre än mig kanske. Han har ett brett leende och fräknar i hela ansiktet.

- Hej, du är ny här va? Tomas, säger han och sträcker ut handen.
- Mmm, Joel säger jag tyst och skakar hans hand.

Tomas visar mig runt och berättar grundreglerna som han kallar det.

1. Köp aldrig godis från godisautomaten, det ryktas tydligen om att det har legat där i flera år.
2. Lyssna på vakterna
3. Håll dig borta från Tore och hans gäng

Jag ifrågasätter inte det han säger, utan nickar bara kort. Efter det leder han ut mig till gården. Gården är en stor inramad gräsmatta med ett par tennis nät och ett trasigt fotbollsmål. Inte så mycket, men ändå bättre än det instängda syret inomhus. Detta ska bli mitt nya hem för de kommande månaderna tänker jag och jag suckar tungt.

De kommande dagarna går jag runt med Tomas medan han babblar på om sin familj och hur han hamnade här. Jag är inte jätteintresserad utan försöker mest hålla mig vaken och ignorera min värkande rygg. Jag har aldrig tyckt om att dela med mig om mitt förflutna så jag gör ett desperat försök att ändra samtalsämne.

- Madrasserna på det här stället suger verkligen, säger jag efter en stund av tystnad.
- Jag fattar om du inte vill snacka om vad som hände, säger Tomas och ger mig ett sympatiskt leende.

Att vara med Tomas börjar gå från något tråkigt och krävande till något mer hårdbart som jag faktiskt uppskattar lite grann. Vi går tillsammans till matsalen och ställer oss i kön. Det luktar som spy och koskit på samma gång och jag ser verkligen inte fram emot dagens mat. Vi står

och småpratar lite när fyra långa och breda killar ställer sig framför oss. Jag kollar bak på Tomas och han skakar snabbt på huvudet med ett oroligt uttryck på ansiktet. Han lutar sig fram och viskar i mitt öra.

- Kommer du ihåg grundreglerna?

- Ja, vadå?

- Det där är Tore och hans gäng, viskar han med darrig röst.

I jämförelse med mig är Tore dubbelt så lång och säkert tre gånger så stark. Man märker tydligt vem som är Tore. Han står i mitten av gruppen och pratar högt och tydligt som att han förväntar sig att alla andra ska lyssna. De andra gruppmedlemmarna skrattar med på hans dåliga skämt lite för högt som att de måste få bekräftelse av honom. Jag väljer att göra som Tomas sa, hålla mig undan.

Vi sätter oss vid ett bord och jag petar runt i maten. Det ser inte bättre ut än vad det luktar. Morotsbitar flyter runt den bruna soppan. Tomas kollar på mig och fnissar.

- Du vänjer dig efter ett tag, första tuggan är alltid lite slemmig.

Jag kollar upp på honom och skrattar till. Han är faktiskt ganska rolig nu när jag tänker efter. Vi dukar av och rör oss mot utegården. Varje dag jag spenderar på det här stället känns det mindre och mindre som rena helvetet. Att vara tillsammans med Tomas gör allting lite lättare.

Jag ligger på min säng och tänker. Jag vet att jag har gjort fel och att jag förtjänar att vara här, men känslan jag får av att vara med Tomas verkar inte som ett straff. Hela mitt liv har jag varit ensam. Jag har puttat bort alla som försökt lära känna mig men med Tomas är det annorlunda. Han bryr sig inte om mitt förflutna. Jag somnar med ett leende på läpparna och ser fram emot nästa dag.

Jag står och väntar på Tomas vid godisautomaterna som vanligt. Klockan är halv sju och frukosten har precis öppnat. Det flödar in folk i matsalen och idag är det riktigt trångt. Det är sista fredagen i månaden och då serveras det bacon och äggröra till de som skyndar sig. Till slut ser jag Tomas, han går mot mig med ett leende som vanligt. Vi går med snabba steg mot kön.

Som tur var hann vi fram i tid och vi båda får några ynkliga bitar bacon och en klump äggröra. För några månader sen hade jag inte varit speciellt nöjd med denna måltiden, men nu kan jag knappt vänta. Vi hittar ett ledigt bord och slår oss ner. Så fort jag sitter ner häver jag i mig maten. Smaken av det fettfattiga baconet blandat med den rika, krämiga äggsmaken exploderar i min mun. Jag njuter av varje tugga och både jag och Tomas äter som om vi inte har sett mat förut. Jag sträcker mig mot mitt vattenglas. Men precis innan jag får grepp runt det sveper en stor knotig hand upp det från bordet. Jag följer glaset med blicken och ser hur en stor vältränad kille klunkar mitt vatten. Tore ställer ner glaset igen och ler.

- Hej pojkar, säger han med djup manlig röst.
- Hej, säger vi osäkert i synk.
- Så här ligger det till, jag och mina grabbar behöver sitta här så ni får helt enkelt flytta på er.

Jag kollar mot Tomas som redan börjat plocka med sina tallrikar. Jag ställer mig up och tittar honom djupt in i ögonen. Att inte må skit har get mig lite hopp och mod och någon behöver verkligen säga emot det här rövhållet.

- Det kan du glömma, du och dina små kopior kan dra åt helvete och där kan ni få brinna, säger jag.

Tore kollar på mig med en vis chock men han ser också förvånansvärt nöjd ut. Han skrattar till lite lätt och sen tar han mig på axlarna och säger.

- Jag gillar din attityd, grabben, sitt kvar.

Tomas kollar på mig med skräck blandad förtjusning och ställer ner sin tallrik igen. Jag ler mot honom och känner mig stolt. För första gången har jag hjälpt någon. Jag har försvarat min vän. Det är en härlig känsla och hela min kropp bubblar. Vi pratar en liten stund med Tore som ställer orimligt mycket frågor till oss. Tomas svarar gladeligen, men jag håller tillbaka. Jag gillar inte att ge ut information om mig själv till främlingar och speciellt inte om den främlingen styr hela fängelset. Efter ett tag tröttnar jag på Tores frågor och bestämmer mig för att gå. Jag reser mig och tar tag i min tallrik. Tore lyfter blicken och stirrar på mig.

- Var fan ska du? säger han
- Måste gå, mumlar jag

Tore ställer sig upp så snabbt att stolen trillar och faller till golvet med ett högljutt duns.

- Tror du det är så det funkar, jag låter dig sitta kvar och du tror att du kan dra? Bara så där?

Han spanner sina ögon i mina och tar ett kliv närmre. Vid detta laget har hela matsalen sina ögon på oss. Jag drar upp tallriken över mitt huvud och slår ner den med kraft rakt mot Tores bröst. Jag bryter inte ögonkontakten förrän jag vänder mig om och springer. Jag vet inte varför mina ben bara drog iväg. Jag brukar aldrig springa från konflikter, en av anledningarna till att jag hamnade här. Men nu flyger jag fram genom salarna. Inte förrän jag är framme vid min cell saktar jag ner. Min bröstorgän värker och jag flåsar högt. Det gick inte som planerat.

Hela dagen har jag varit i min cell. Jag har varken sett eller hört från Tomas sen den lilla incidenten hände. Jag ångrar inget, men jag är orolig att Tomas ska se annorlunda på mig. Vakterna kom förbi för en stund sen och berättade att Tore klarade sig utan allvarliga skador men att det eventuellt kan påverka min dom. Det är det sista jag vill, att spendera mer tid här en tänkt är var inte på min bingolista för i år.

Det börjar bli sent och jag gör mig redo för att gå och lägga mig. Imorgon ska jag leta upp på Tomas och se till att fixa allt. Han är min första riktiga kompis och jag tänker inte förlora honom. Jag böjer mig ner för att plocka upp mina sovkläder från golvet när jag hör steg från korridoren. Säkert vakten som ska se till att alla sover, tänker jag. Jag vänder mig om men personen som står i cellöppningen är ingen vakt utan Tomas. Jag ler så snällt jag kan och ska precis be om ursäkt när en hård knytnäve möter min näsa. Jag vacklar bakåt och känner hur bloddroppar träffar min handflata. Jag kollar upp på Tomas som står i dörröppningen med blod på handen. Hela hans kropp skakar och han har tårar i ögonen. Jag får inte ut några ord, jag är alldeles förvirrad och sårad. Tomas tar ett steg tillbaka och tre stora kille stormar in i min cell. Det sista jag ser innan mitt huvud slår i marken och allt blir svart är Tores vansinniga ansikte.